

Vietnam

ถ้า เวียดนามจะแข่งไทย แข่งเมื่อไร ?

บทความพิเศษ โดย วิทยา ศุภนากุล

อดีตผู้จัดการทั่วไปธนาคารกรุงเทพ จำกัด ประเทศเวียดนาม

เวียดนามจะพัฒนาประเทศตามทันไทยหรือแข่งไทยหรือไม่ และเมื่อไร

ดูเหมือนว่า จะเป็นหนึ่งในคำถามที่มีผู้ถามมากที่สุด ว่าเวียดนามจะพัฒนาประเทศตามทันหรือแข่งไทยได้ไหม ถ้าใช่ จะใช้ระยะเวลากี่ปี

มีผู้เชี่ยวชาญให้ความเห็นที่แตกต่าง หลากหลาย บนสมมุติฐาน และประสบการณ์ที่แตกต่างกัน

บ้างก็ว่า คงอีก 20 ปีเป็นอย่างน้อย เพราะสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานยังห่างไกลจากไทยมาก ไม่ว่าจะเป็นถนนหนทาง ขนาดทางหลวงหมายเลข 1 (Highway No. 1) ซึ่งถือว่าดีที่สุดในขณะนี้ วิ่งจากฮานอยมาถึงโฮจิมินห์ก็ยังเป็นถนนแคบ 4 ช่องจราจรแบบวิ่งสวนทางกันเท่านั้น อัตราความเร็วตัวเฉลี่ยอยู่ที่ประมาณ 40-50 กม.ต่อชม. รถไฟก็ยังไม่พัฒนา วิ่งจากฮานอยมาโฮจิมินห์ ระยะทาง 1,555 ก.ม. ต้องใช้เวลาระหว่าง 30-40 ชม.

- สะพานที่ยังขาดแคลนอีกมาก หลายท้องที่ยังต้องใช้แพขนานยนต์ ซึ่งสิ้นเปลืองทั้งเวลาและค่าใช้จ่าย
- โรงไฟฟ้าที่ยังขาดแคลนไม่เพียงพอ ปัจจุบันก็ยังต้องหมุนเวียนการดับไฟเฉลี่ยไปแต่ละเขตสลับกัน
- แรงงานที่มีฝีมือก็ยังคงขาดแคลน

ดังนั้นอย่างน้อยต้องอีก 20 ปี หรือมากกว่า จึงจะตามทัน หรือใกล้เคียงไทย

แต่ก็มีไม่น้อยที่คิดว่า เวียดนามเป็นประเทศที่มีศักยภาพสูง มีรัฐบาลที่มีเสถียรภาพ มีทรัพยากรที่หลากหลาย มีประชากรที่มีคุณภาพอีกไม่นาน ประมาณ 10 ปี หรือว่านั่นเล็กน้อย เวียดนามก็อาจตามทันไทย และหลายๆ ท่านก็มีความเห็นว่า ด้วยระยะเวลาดังกล่าวข้างต้นเวียดนามอาจก้าวหน้าแข่งไทยด้วยซ้ำ

ถ้าเรามองย้อนกลับไป ในช่วงสงครามเวียดนาม (1957-1975) นครไซ่ง่อน เมืองหลวงของเวียดนามใต้ในขณะนั้น (ปัจจุบันได้เปลี่ยนชื่อเป็นนครโฮจิมินห์) มีความเจริญกว่ากรุงเทพฯ ของเราซะอีก แต่หลังสงครามเวียดนามได้สิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1975 เวียดนามก็ได้ปิดประเทศเพื่อปรับเปลี่ยนทัศนคติของประชาชน และวางแผนการพัฒนาประเทศ

กล่าวได้ว่า ช่วงระยะเวลา 11 ปี (1975-1986) เวียดนามได้หยุดการพัฒนาอย่างสิ้นเชิง เวียดนามได้ประกาศเปิดประเทศอีกครั้งหนึ่งในปี 1986 ด้วยนโยบายโดย เมีย หรือเปลี่ยนใหม่ (Doi Moi = Renovation)

ในช่วงที่เวียดนามปิดประเทศนี้ (รวมทั้งประเทศอื่นในอินโดจีน เช่น สปป.ลาว กัมพูชา ยังไม่พร้อมเปิดประเทศ) ได้กลายเป็นโอกาสทองของไทย ที่การลงทุนได้หลั่งไหลมายังประเทศไทย จนได้ฉายาว่า เสือเศรษฐกิจตัวที่ 5 ของเอเชีย

ระยะสิบปีแรกของการเปิดประเทศ ประชาชนเวียดนาม โดยเฉพาะทางภาคเหนือซึ่งปกครองในระบบสังคมนิยมมาตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่สองต้องใช้เวลาในการปรับปรุงความคิด ความเข้าใจให้เข้าใจระบบทุนนิยม ทำให้เสียเวลาไปพอสมควร แต่หลังจากนั้นเวียดนามก็เครื่องติดเดินหน้าไปได้อย่างรวดเร็ว

สำหรับผู้เขียนเอง ซึ่งทำงาน และใช้ชีวิตอยู่ในเวียดนามกว่า 10 ปี (1996-2006) ได้เห็นพัฒนาการของเวียดนามตั้งแต่ยังล้าหลังมาก ๆ บ้านเมืองยังไม่สะอาด ขาดแคลนแทบจะทุกสิ่งอย่าง จนกระทั่งก้าวหน้ามาอย่างมั่นคงจนถึงปัจจุบัน

มีความเห็นว่าภายในระยะเวลา สิบปีหรือกว่านั้นเล็กน้อย เวียดนามจะแสดงให้เห็นถึงศักยภาพที่น่าเกรงขาม และจะเจริญใกล้เคียงกับประเทศไทย หรืออาจก้าวหน้ากว่าไทยในบางแขนงด้วยซ้ำ

เหตุผลหลักก็คือ

1. ด้านการเมือง

การมีรัฐบาลที่มั่นคง การเอาจริงเอาจังกับการปราบปรามคอร์รัปชันการก้าวก่ายไทยนั้น ที่แน่ๆ ก็คือ เวียดนามต้องพัฒนาตนเองขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งที่ผ่านมาก็พิสูจน์ให้เห็นได้ชัดเจนว่าเวียดนามพัฒนาขึ้นมาอย่างสม่ำเสมอและเข้มแข็ง และอย่างชาญฉลาด จีดีพี ถัวเฉลี่ย 10 ปีที่ผ่านมา เกินกว่าร้อยละ 7

สำหรับปีนี้ (2009) ที่หลาย ๆ ประเทศรวมทั้งไทยต่างติดลบ ไทยติดลบร้อยละ 2.3 แต่เวียดนามก็ยังเติบโตร้อยละ 5.3 และตั้งเป้าปีหน้าจะบรรลุร้อยละ 6.5

แต่ปัจจัยที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือ ขึ้นอยู่กับการพัฒนาของไทยด้วยว่า ก้าวไปอย่างไร สม่่าเสมอ หรือแบบ สะดุดเป็นระยะๆ ดังจะเห็นได้ว่า 10 ปีที่ผ่านมา เรามีรัฐบาลถึง 6 คณะ นโยบายเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา ทะเลาะเบาะแว้ง หาความสามัคคีไม่ค่อยเจอ และยังมีมองไม่ค่อยเห็นแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์เลย ในขณะที่ 23 ปีที่ผ่านมา รัฐบาลเวียดนามเป็นรัฐบาลพรรคเดียวที่เข้มแข็ง การดำเนินนโยบายเป็นไปอย่างต่อเนื่อง และเดินตามแนวทางสังคมนิยมแบบจีน โดยเลือกเฉพาะที่จีนได้ทดลองใช้และประสบความสำเร็จ และสามารถนำมาใช้ได้เหมาะสมกับสังคมเวียดนาม

ใครจะคาดคิดบ้างว่า เวียดนามเมื่อเปิดประเทศใหม่ๆ เมื่อปี 1986 ขึ้นชื่อว่าเป็นประเทศที่มีอัตราการคอร์รัปชันอันดับต้น ๆ ของเอเชีย ปัจจุบัน จากการเอาจริงของรัฐบาล โดยเฉพาะการสั่งจับเจ้าหน้าที่ระดับสูงของรัฐบาล เช่น รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม ฐานยกยอกเงินบริจาค ปัจจุบันปรากฏว่า อันดับคอร์รัปชันของเวียดนามดีกว่าไทย คือไทยอยู่อันดับที่ 15 เท่ากับอินโดนีเซีย ในขณะที่เวียดนามดีขึ้นมาอยู่อันดับที่ 12

นี่แล้วที่รู้สึกน่าเสียดายเป็นอย่างยิ่ง โครงการแทบทุกโครงการของไทยล้วนมีแต่การทุจริต เช่น

- กรณีรถดับเพลิง กทม. ผ่านมาแล้ว 4 ปี ก็ยังไม่ารถออกมาใช้ไม่ได้
- โครงการรถเมล์ บี.อาร์.ที ของอดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม ฐานยกยอกเงินบริจาค ปัจจุบันปรากฏว่า อันดับคอร์รัปชันของเวียดนามดีกว่าไทย คือไทยอยู่อันดับที่ 15 เท่ากับอินโดนีเซีย ในขณะที่เวียดนามดีขึ้นมาอยู่อันดับที่ 12
- โครงการรถเมล์ NGV 4,000 คัน ก็ยังต้องล่าช้าออกไปอีก เพราะไม่มั่นใจในความโปร่งใส

ในขณะที่เวียดนามไม่ค่อยมีข่าวใหญ่ที่ติดลบ ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะเวียดนามก็ยังควบคุมสื่ออยู่ แต่โดยภาพรวมแล้ว การคอร์รัปชันลดลงอย่างเห็นได้ชัด

มีนักธุรกิจไทยที่ทำมาหากินในเวียดนามเปรียบเทียบการคอร์รัปชันของไทยกับเวียดนามไว้ก็น่าฟังว่า

“ของไทย เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจะถามพ่อค้าว่า จะเอาราคาเท่าไร แล้วตัวเองก็บวกผลประโยชน์ของตัวเอง และพรรคพวกลงไป แล้วให้พ่อค้าเสนอราคาขยับยอดมา โดยจะลือคสเป็คให้ อย่างเช่นที่เคยเกิดขึ้นในกระทรวงสาธารณสุข ของที่ควรจะมีราคา 15 บาทต่อหน่วยก็กลายเป็น 120 บาท เป็นต้น

ในขณะที่เวียดนามจะถามพ่อค้าว่าจะเสนอราคาเท่าไร ถ้าพ่อค้าเสนอว่า 20 บาท เขาจะบอกพ่อค้าว่า เขาจะเอา 4 บาท ให้พ่อค้าเสนอเท่าเดิม แต่จะได้จริงแค่ 16 บาท อย่างนี้เป็นต้น (คือตัดกำไรลง) เพราะฉะนั้นของเวียดนามจะเสียหายน้อยกว่า ราคาอาจจะสูงไปบ้าง แต่ก็ไม่น่าเกลียด

นักธุรกิจบางท่านบอกว่านักการเมืองเวียดนามมีความรักชาติมากกว่านักการเมืองไทย ก็เห็นจะจริง การกระทำที่จะมีผลกระทบต่อประเทศชาติ และ ประชาชนโดยรวม เขาจะละเว้น ไม่มูมมาม ยกตัวอย่างเช่น การอนุญาตให้เปิดห้างค้าส่งเช่นเมโทร (ลักษณะเดียวกับโลตัส แมคโคร คาร์ฟู ของเรา) เขาก็ไม่ยอมให้เปิดในเมือง อนุญาตให้เปิดนอกเมือง ผู้ซื้อต้องเป็นสมาชิกและต้องเป็นลักษณะค้าส่ง เพื่อไม่ให้มีผลกระทบต่อร้านค้าปลีก การเปิดแต่ละแห่งใหม่ก็ต้องมีการขอความเห็นชอบจากประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชนนั้น ๆ ด้วย ด้วยวิธีการนี้ ผู้ค้าส่งรายใหญ่ และค้าปลีกรายเล็กรายน้อยก็สามารถอยู่ร่วมกันได้

สรุป ด้านการเมือง เวียดนามมั่นคง และดีกว่าไทยค่อนข้างมาก และจะเป็นปัจจัยขับเคลื่อนเศรษฐกิจที่สำคัญ ในขณะที่ไทย จะเป็นตัวถ่วง

2. การพัฒนาด้านสาธารณูปโภค

จริงอยู่เวียดนามปัจจุบันยังล้าหลังกว่าไทยมาก ๆ แต่ถ้ามองย้อนกลับไป 10 ปี และมองไปข้างหน้าอีก 10 ปี จะเห็นว่า เวียดนามพยายามพัฒนาด้านสาธารณูปโภคไปอย่างรวดเร็ว ด้วยวิธีการใหม่ที่ชาญฉลาด

การสร้างถนน และโรงไฟฟ้า แทนที่จะรอพึ่งงบประมาณจากรัฐบาลแต่เพียงอย่างเดียว (ซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้นอีก 20 ปี การพัฒนาก็จะยังไม่มีความก้าวหน้าเท่าใด) ปัจจุบันรัฐบาลใช้วิธีสร้างแบบบูรณาการ โดยเปิดโอกาสให้ต่างชาติเข้ามาลงทุนในรูปแบบของ สัมปทาน ในหลายรูปแบบ

BOT (BOT=Built-Operate-Transfer) ก่อสร้าง-บริหาร และส่งมอบให้รัฐ

BTO (BTO=Built-Transfer) ก่อสร้าง – ส่งมอบให้รัฐ แล้วจึงบริหาร

BT (BT=Built- Transfer) ก่อสร้าง แล้วโอนให้รัฐเลย (โดยการแลกเปลี่ยนกับผลประโยชน์อื่น)

BOO (Built-Own-Operate) ก่อสร้าง-เป็นเจ้าของ- แล้วบริหาร (ใช้กับโครงการขนาดใหญ่ ลงทุนสูง ระยะเวลาคืนทุนนานมาก เช่น สร้างสนามบิน)

ลักษณะ 1 และ 2 ก็คือการให้สัมปทาน โดยนักลงทุนต่างชาติหรือท้องถิ่นลงทุนก่อสร้าง และหาผลประโยชน์ตามระยะเวลาที่ตกลงกัน จากนั้นก็ส่งมอบให้รัฐ หรือส่งมอบให้รัฐก่อน แล้วจึงค่อยเก็บผลประโยชน์ เช่น การลงทุนสร้างโรงไฟฟ้า เมื่อสร้างเสร็จก็ขายไฟให้การไฟฟ้าเวียดนาม ตามระยะเวลาสัมปทาน ปัจจุบันมีโรงไฟฟ้าที่กำลังอยู่ระหว่างการก่อสร้างมากกว่า 10 แห่ง และอนุมัติใหม่อีกจำนวนมาก

หรือการก่อสร้างถนน จากนั้นก็ตั้งด่านเก็บค่าผ่านทาง ตามระยะเวลาสัมปทาน

ส่วนที่น่าฟังคือการลงทุนประเภทที่สาม คือ บี.ที. คือการสร้างสิ่งสาธารณูปโภคให้กับท้องถิ่น แล้วมอบให้กับท้องถิ่นเมื่อสร้างเสร็จ โดยมีสิ่งแลกเปลี่ยน เช่นการให้สัมปทานเช่าที่ดินเพื่อทำประโยชน์ระยะยาว เนื่องจากการลงทุนเพื่อเก็บผลประโยชน์อาจจะไม่คุ้มค่า ไม่มีผู้สนใจลงทุน เช่นโครงการลงทุนของบริษัทเกาหลี G.S Engineering ด้วยการสร้างถนนให้กับจังหวัด Ho Chi Minh ถนนสาย Airport - Thu Duc ระยะทาง 13.65 Km. ความกว้าง 30-65 เมตร บวก อีก 4 สะพานมูลค่า 340 ล้านดอลลาร์ โดยได้ที่ดิน 5 ไร่ เพื่อนำมาพัฒนาโครงการอสังหาริมทรัพย์ เป็นสิ่งแลกเปลี่ยน

ด้วยวิธีการเช่นนี้ ทำให้เวียดนามสามารถพัฒนาสาธารณูปโภคไปได้ในอัตราที่รวดเร็วกว่าปกติ จังหวัดก็ได้สาธารณูปโภคที่ต้องการ แถมยังมีการพัฒนาที่ดินในจังหวัดอีกด้วย

บริษัท Keppel Land ของสิงคโปร์ เสนอสร้างอพาร์ทเมนท์จำนวน 1,886 หน่วยให้กับท้องถิ่น แลกกับที่ดิน 30 เฮคตาร์ (Hectares) เพื่อมาพัฒนาโครงการอสังหาริมทรัพย์ที่ตนเองถนัด

ล่าสุดก็ได้มีการให้สัมปทานบริษัทเวียดนาม ซึ่งเป็นการร่วมทุนระหว่าง 2 บริษัทเอกชน กับอีก 2 ธนาคารท้องถิ่นสร้างทางมอเตอร์เวย์ จากฮานอย-ไฮฟอง(เมืองที่ใหญ่ที่สุดของภาคเหนือ) ระยะทาง 105 กม. โดยจะอนุญาตให้รถวิ่งได้ 120 กม./ชม. เป็นเส้นทางแรก (ปัจจุบันทั่วประเทศรถแก่งไม่เกิน 7 ที่นั่งห้ามวิ่งเกิน 80ก.ม./ชม. แต่วิ่งจริงอาจได้ไม่เกิน 40-50ก.ม/ชม. เพราะถนนแคบ,การวิ่งในเมืองต้องลดความเร็วลงตามการกำหนดความเร็วในเขตชุมชน และเกิดจากการไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร) โดยผู้สร้างได้สิ่งตอบแทนคือการพัฒนาที่ดินบริเวณสองข้างทางที่ถนนตัดผ่าน ได้เริ่มลงมือดำเนินการแล้ว โดยจะใช้เวลาก่อสร้างประมาณ 3 ปี จะช่วยให้ระยะเวลาการขนส่งสินค้าจากฮานอย ไปเมืองท่าไฮฟอง จะลดลงกว่าครึ่ง ประหยัดทั้งเวลาและต้นทุนขนส่ง

ผู้ว่าราชการจังหวัดของเวียดนามนั้น มีลักษณะเป็น CEO สามารถเจรจากับภาคเอกชนหรือนักลงทุนได้โดยตรง ในขอบเขตที่ส่วนกลางกำหนด และมีการแข่งขันกันอย่างเข้มข้นในการชักชวนนักลงทุนเข้ามาลงทุนในจังหวัดของตน จังหวัดใดมีการลงทุนโดดเด่น ผู้ว่าราชการจังหวัดก็จะได้รับการพิจารณาปรับเลื่อนตำแหน่ง จึงทำให้ผู้ว่าฯ มีความกระตือรือร้นสูงที่จะชักจูงให้นักลงทุนเข้ามาลงทุนในจังหวัดของตน เมื่อผู้ว่าฯ ชยัน กระตือรือร้น ลูกน้องก็อยู่เฉยไม่ได้เช่นกัน

นอกจากนั้น จังหวัดยังมีสิทธิ์ที่จะทำธุรกิจได้อีกด้วย เพื่อจะหาเงินเพิ่มเติมมาใช้ในจังหวัด เช่นการลงทุนสร้างนิคมอุตสาหกรรม การออกลอตเตอรี่ของจังหวัด เป็นต้น

แต่ในภาพรวม ด้านสาธารณูปโภค ก็คงจะยังด้อยกว่าประเทศไทย แต่ต้องคำนึงถึงโครงการใหม่ที่จะเกิดขึ้น ดังต่อไปนี้ด้วย

โครงการใหญ่ของเวียดนาม ในระยะ 10-12 ปี ข้างหน้า

1. Thu Thiem New Urban Area (เมืองใหม่ ฎ เทียม)
2. Long Thanh International Airport (สนามบินนานาชาติ ลอง ถั่น)
3. Nuclear Power Plant (โรงไฟฟ้านิวเคลียร์)
4. Bullet Train
5. Oil Refinery Plants (โรงกลั่นน้ำมัน 5 แห่ง)
6. Underground Train and railways (รถไฟใต้ดิน 6 สาย และรถไฟใหม่ 3 สาย)

ลักษณะโครงการ และความเป็นไปได้

1. **Thu Thiem New Urban Area** เป็นเมืองที่จะสร้างขึ้นใหม่ คู่กับโฮจิมินห์ แต่อยู่ฝั่งตรงกันข้ามของแม่น้ำโขง (หากท่านเคยไปนครเซี่ยงไฮ้ เมืองนี้ก็คล้ายกับส่วนที่เรียกว่าเมืองผู้ตง ที่กั้นกลางด้วยแม่น้ำหวงผู่) ที่ดินปัจจุบันเป็นป่าชายเลน คล้าย ๆ กับบางกระเจ้าของกรุงเทพฯ มีพื้นที่ทั้งสิ้น 737 เฮกตาร์หรือประมาณ 4,600 ไร่ โดยจะสร้างสะพานเชื่อมทั้งสองฝั่ง 5 แห่ง กับอีก 1 อุโมงค์ลอดใต้แม่น้ำโขง ระยะทาง 1.5 ก.ม. ขนาดความกว้าง 33.3 เมตร คาดว่าจะแล้วเสร็จประมาณเดือนพฤศจิกายน 2553 ปัจจุบัน สะพานสร้างเสร็จแล้ว หนึ่งแห่ง

โดยเมืองใหม่จะทำเป็นศูนย์ทางการเงิน ศูนย์การค้า ศูนย์การบริการ และ นิคมอุตสาหกรรมไฮ-เทค ตลอดจนโครงการอสังหาริมทรัพย์ สร้างที่อยู่อาศัยสำหรับเจ้าหน้าที่ที่ทำงานในพื้นที่เมืองใหม่

ที่จัดรูปแบบ: การเยื้อง: ซ้าย: 0 ซม.,
บรรทัดแรก: 1.27 ซม.

โครงการนี้ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร ทำสำเร็จอย่างแน่นอน เพราะส่วนใหญ่เป็นเงินลงทุนจากต่างประเทศ และนักลงทุนต่างชาติได้เสนอแผนลงทุน และจับจองที่ดินแล้วจำนวนมาก ซึ่งไทยไม่มีทั้งเมืองใหม่แบบนี้ และอุโมงค์ลอดใต้แม่น้ำ

2. สนามบินนานาชาติ Long Thanh (ลอง ถั่น) แห่งใหม่ อยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของนครโฮจิมินห์ไปประมาณ 40 กม.(สนามบินปัจจุบันอยู่ห่างจากใจกลางเมืองเพียง 7 กม.)

ขนาดพื้นที่ 5,000 เฮคตาร์ (31,250 ไร่)

เงินลงทุนประมาณ 5,000 ล้านดอลลาร์

หากสร้างเสร็จสมบูรณ์ จะสามารถรองรับผู้โดยสารได้ปีละ 100 ล้านคน และ ขนสินค้าได้อีกปีละ 5 ล้านตัน ปัจจุบันกำลังเริ่มดำเนินการแล้ว

-โครงการนี้ จะมีขนาดใหญ่กว่าสนามบินสุวรรณภูมิของไทย คงจะสร้างสำเร็จอย่างแน่นอน เพียงแต่อาจจะดำเนินการไปอย่างไม่เร่งรีบ และล่าช้าไปบ้าง ทั้งนี้เพราะ สนามบินนานาชาติ ตัน เซิน ยัท (Tan Son Nhat International Airport) ที่นครโฮจิมินห์ เพิ่งสร้างส่วนต่อขยายเสร็จ ซึ่งจะสามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้ปีละประมาณ 10-12 ล้านคน ในขณะที่ปัจจุบันเวียดนามมีนักท่องเที่ยวทั่วประเทศเพียงปีละ 3.8 ล้านคนเท่านั้น

จัดรูปแบบ: สัญลักษณ์แสดงหัวข้อย่อยและลำดับเลข

3. โรงไฟฟ้านิวเคลียร์ ขนาด 2,000 เมกะวัตต์ 2 แห่ง ที่จังหวัด นิน ถวน (Ninh Thuan) ตามแผนแห่งแรกจะเริ่มสร้างปี 2014 คาดว่าจะแล้วเสร็จปี 2020 (อีก 10 ปี)

—ด้วยความช่วยเหลือจากรัฐบาลฝรั่งเศส ทั้งการวางแผน และด้านการเงิน ขณะนี้อยู่ในขั้นเตรียมการ มีความเป็นไปได้สูง เนื่องจากเวียดนามยังขาดแคลนไฟฟ้าจำนวนมาก โรงไฟฟ้านิวเคลียร์จะเป็นทางออกที่ดี เพราะ ผลิตไฟฟ้าได้มาก และต้นทุนต่ำ นอกจากนั้นเวียดนามไม่มี NGO และประชาชนไม่สามารถคัดค้านการก่อสร้างได้

4. **รถไฟด่วน (ชิงกันเซ็น แบบญี่ปุ่น)** วิ่งระหว่างนครฮานอย-โฮจิมินห์ ระยะทาง 1,555 กม. มูลค่า 55.7 พันล้านเหรียญ ซึ่งจะช่วยให้ประหยัดเวลาการเดินทางจาก 30-40 ชม. ลงเหลือเพียง 8 ชม. ได้มีการศึกษาประมาณ 2 ปีแล้ว ด้วยเงินสนับสนุนขั้นต้นจากรัฐบาลญี่ปุ่น

ถ้าศึกษาอย่างละเอียด และจากการวิเคราะห์ของผู้เชี่ยวชาญ โครงการนี้ยากที่จะเป็นไปได้ ด้วยเหตุผล

ก. เงินลงทุนสูงมากถึง 55.7 พันล้านเหรียญ หากต้องผ่อนชำระ 30 ปี ก็ต้องผ่อนเงินต้นรวมดอกเบี้ยปีละเกือบ 2 พันล้านเหรียญ ในขณะที่คาดว่าจะมีรายได้จากผลดำเนินงานเพียงปีละประมาณ 300 ล้านดอลลาร์เท่านั้นเอง (เกิดผลต่างอย่างมหาศาล 1.7 พันล้านเหรียญในแต่ละปี)

ข. ไฟฟ้าในเวียดนามยังขาดแคลนไม่เพียงพอ แม้แต่ในเมืองใหญ่ ๆ อย่างนครโฮจิมินห์ และฮานอยก็ยังไม่พอใช้ แม้จะในอีกหลาย ๆ ปี ข้างหน้าอาจจะพอเพียง แต่ตามต่างจังหวัดที่ห่างไกล ที่รถไฟวิ่งผ่านก็ยังน่าเป็นห่วงว่า ไฟฟ้าจะเป็นอุปสรรคสำคัญอีกอย่างหนึ่ง

ค. รายได้ประชาชนค่อนข้างต่ำ ปัจจุบันถั่วเฉลี่ยอยู่ที่ 1,150 เหรียญต่อปี สำหรับเมืองใหญ่ ๆ อย่างนครฮานอย และโฮจิมินห์ อยู่ที่ปีละ 2,500 เหรียญต่อปี ค่าโดยสารรถไฟความเร็วสูงมีราคาแพงมาก ใกล้เคียงกับค่าโดยสารเครื่องบิน ยกตัวอย่างเช่นรถไฟชิงกันเซ็นที่ญี่ปุ่นวิ่งจากโตเกียว-โอซาก้า (552.6 กม.) วิ่ง 2 ชม. 20 นาที ค่าโดยสารชั้นประหยัดต่อเที่ยว ประมาณ 5,000 บาท แต่เวียดนามระยะทางประมาณ 3 เท่า สมมุติคิดราคาเท่ากับตัวเครื่องบินในประเทศไทยก็จะตกราคา 3,400 บาทต่อเที่ยว ซึ่งคนท้องถิ่นส่วนใหญ่จะไม่สามารถใช้บริการได้ (ค่าแรงขั้นต่ำของบริษัทต่างชาติในจังหวัดหลัก ตกเดือนละประมาณ 2,300 บาทต่อเดือนเท่านั้น) เพราะแพงเกินไป หากจะหวังพึ่งชาวต่างชาติที่ทำงานในเวียดนามทั่วประเทศ ก็มีเพียงประมาณ 82,000 คนเท่านั้น

นอกจากนั้นผู้ที่สามารถจ่ายได้ก็จะเปรียบเทียบระยะเวลาเดินทาง ระหว่างเครื่องบินที่ใช้เวลา 1 ชม. 50 นาที ขณะที่รถไฟใช้เวลาประมาณ 8 ชม. และในอนาคตสายการบินต้นทุนต่ำก็จะเป็นอุปสรรคและคู่แข่งเพิ่มขึ้น

ล่าสุดรัฐบาลประกาศจะเริ่มสร้างในปี 2012 และเสร็จเฟสแรกจากกรุงฮานอยมายังเมืองวินห์ และเมือง นา จวาง มายังนครโฮจิมินห์ ตามแผน จะเปิดให้บริการในปี 2010 ส่วนที่เหลือจะใช้เวลาอีกประมาณ 10 ปี

โดยสรุป โครงการนี้คาดว่าจะเป็นไปได้ค่อนข้างยาก ทั้งอุปสรรคการหาเงินลงทุน ความไม่คุ้มค่าจากการลงทุน รัฐบาลที่ชาญฉลาดอย่างเวียดนามน่าจะบริหารงบประมาณที่มีอยู่จำกัด มุ่งดำเนินโครงการที่มีประโยชน์ต่อคนส่วนใหญ่มากกว่า แต่การประเมินค่าว่าจะมุ่งสร้างรถไฟความเร็วสูง ก็เป็นการสร้างภาพพจน์ที่ดี มีประโยชน์ต่อประเทศชาติ แต่ก็ไม่น่า รัฐบาลเวียดนามอาจสามารถดำเนินการได้ ก็อาจเป็นไปได้

5. **รถไฟใต้ดิน** ในนครโฮจิมินห์ รวม 6 สาย กับรถไฟอีก 3 สาย มูลค่าก่อสร้าง 5.5 พันล้านเหรียญ รถไฟใต้ดินสายแรกระยะทาง 19.7 กม. เงินลงทุน 1.25 พันล้านเหรียญ (เงินกู้จากเจบีซี) คาดจะสร้างเสร็จในปี 2015

ทั้ง 6 สาย ระยะทางรวม 109.7 กม. จะแล้วเสร็จปี 2020 (อีก 11ปี ช้างหน้า)

โครงการนี้ก็ไม่แน่ว่าจะมีปัญหาอะไร เพราะเป็นการวางโครงสร้างขนส่งมวลชน โดยมี เจบีซี ของญี่ปุ่นเป็นผู้สนับสนุนทางการเงิน แต่อาจมีการสะดุด และล่าช้าบ้าง เพราะน่าจะประสบกับผลขาดทุน เมื่อเปิดให้บริการ (ตามแผนคือเปิดสายแรกปี 2515) ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อภารกิจก่อสร้างในสายถัด ๆ ไป ทั้งนี้เพราะประชาชนไม่นิยมระบบขนส่งสาธารณะ (เว้นแต่เดินทางไกล) โดยสามารถเปรียบเทียบได้กับบริการรถเมลิในปัจจุบันที่ถึงแม้ราคาจะถูกลงมาก ๆ แต่ก็มีผู้ใช้บริการน้อยมาก และเกิดผลขาดทุนมาโดยตลอด ทั้งนี้เป็นเพราะคนในเมืองใหญ่ ๆ เช่น นครโฮจิมินห์ ฮานอย ต่างก็มีรถจักรยานยนต์ (นครโฮจิมินห์มีประชากร 6.5 ล้านคน แต่มีรถจักรยานยนต์ประมาณ 3.4 ล้านคัน) การเดินทางด้วยรถจักรยานยนต์นั้นทั้งสะดวก รวดเร็ว และค่าใช้จ่ายต่ำ เรียกว่าทุกบ้านมีรถจักรยานยนต์ก็ว่าได้

6. **โรงกลั่นน้ำมัน 5 แห่ง** ปัจจุบันสร้างเสร็จแล้ว 1 แห่ง ทางภาคกลางที่เมือง Dung Quat จังหวัด Quang Nam สามารถกลั่นได้เต็มที 6.5 ล้านตันต่อปี

โรงกลั่น Nghi Son (หงี เซิน) ที่จังหวัด Thanh Hoa (ท้าน หว่า) (ภาคกลางตอนเหนือ) มูลค่า 6.5 พันล้านเหรียญ จะเริ่มสร้างต้นปีหน้า 2010 กลั่นได้ 10 ล้านตันต่อปี เป็นการร่วมทุนระหว่างเวียดนาม-คูเวต และญี่ปุ่น

โรงกลั่นอื่น ก็มีที่จังหวัดบาเรีย-หุงเต่า (Baria-Vung Tau) ห่างจากนครโฮจิมินห์ 120 กม. มูลค่า 6 พันล้านเหรียญ กลั่นได้ 10 ล้านตันต่อปี จะแล้วเสร็จปี 2013

ปัจจุบันเวียดนามขุดน้ำมันดิบได้ปีละประมาณ 10-12 ล้านตัน แต่มีที่อยู่ระหว่างการสำรวจอีกจำนวนมากจากนานาชาติ รวมทั้งการลงทุนสำรวจจากประเทศไทย (PTTEF)

โครงการทั้งหมดก็ไม่แน่ว่ามีปัญหา เพราะส่วนใหญ่เป็นเงินทุนจากต่างประเทศ น้ำมันส่วนที่เกินกว่าที่ขุดเจาะได้ ก็เป็นการนำเข้ามาจากตะวันออกกลาง ต่อไปเวียดนามก็จะเป็นผู้ส่งออกน้ำมันที่สำคัญของภูมิภาค

ที่จัดรูปแบบ: การเยื้อง: ซ้าย: 0 ซม.

ผู้เขียนขอสรุปว่า ในอนาคตอีกสิบปีหรือสิบห้าปีข้างหน้า จะมีความเหมือนและแตกต่างดังนี้

1. ด้านวัตถุ

เช่น สิ่งปลูกสร้าง และ สาธารณูปโภค เวียดนามจะเด่นกว่าไทยบางด้าน เช่น

- มีเมืองใหม่ที่ทันสมัย
- มีสนามบินที่ใหญ่และทันสมัยกว่าไทย
- มีโรงไฟฟ้าพลังงานนิวเคลียร์

และหากว่าสามารถสร้างรถไฟความเร็วสูงกันขึ้นได้ ก็อย่างยิ่งโดดเด่นขึ้นไปอีก

สำหรับด้านอื่นก็อาจจะเชยชมความเจริญเข้ามาใกล้ไทยมากขึ้น แต่ด้านถนนหนทาง สะพานคงจะยังตามหลังไทยอยู่พอสมควร

ที่จัดรูปแบบ: หัวข้อย่อ + ระดับ: 1 + จัดแนวที่: 1.9 ซม. + เยื้องที่: 2.54 ซม.

ที่จัดรูปแบบ: การเยื้อง: ซ้าย: 2.54 ซม.

ที่จัดรูปแบบ: เดิมแนว, การเยื้อง: ซ้าย: 2.54 ซม.

2. ด้านการเมือง

ปัจจัยที่จะเอื้อให้ประเทศเวียดนามพัฒนาเศรษฐกิจเข้าใกล้ไทยได้ง่ายยิ่งขึ้นก็คือ ด้านการเมือง ในขณะที่ไทย ยังไร้ความสามัคคี เล่นการเมืองแบบเก่า ๆ ไร้สปีด และมุ่งโจมตีฝ่ายตรงกันข้าม โดยยังมองไม่เห็นว่าจะมีเอกภาพในการบริหารได้อย่างไร เมื่อไรนักการเมืองไทยจะมีจิตสำนึกละเว้นการคอร์รัปชันและเห็นแก่ผลประโยชน์ของชาติเป็นสำคัญได้อย่างไร

ตรงกันข้าม ความมีเอกภาพของรัฐบาลเวียดนาม ทำให้นโยบายดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง ช่วยให้นักลงทุนมีความมั่นใจเข้ามาลงทุน เศรษฐกิจเจริญเติบโตอย่างเข้มแข็งต่อเนื่องทุกปี

ด้านการเมือง และการพัฒนาเศรษฐกิจ เวียดนามมีความโดดเด่นกว่า

3. ด้านสังคม

สังคมไทยเป็นสังคมที่เต็มไปด้วยยาเสพติด การพนัน นิยมความรุนแรง มีการพบบิน และตัดสินกันด้วยอาวุธจากสาเหตุเพียงเล็กน้อย เกิดขึ้นอยู่เป็นประจำ และเต็มไปด้วยอาชญากรรมรุนแรง วัยรุ่นที่ดื่มสุรา และติดยาเสพติดแต่อายุยังน้อย และขาดจิตสำนึกต่อส่วนรวม เช่น การแข่งรถมอเตอร์ไซด์ซิ่ง และการปาหินใส่รถ การก่ออาชญากรรม และ ลักขโมย เพื่อหาเงินมาเสพยา และเที่ยวเตร่ มีอยู่ทั่วไป

ในขณะที่สังคมเราเต็มไปด้วยปัญหาเหล่านี้ เวียดนามกลับเต็มไปด้วยอนาคตและความหวัง กฎหมาย ไม้เอกอนุญาตให้ประชาชนพบบิน การลงโทษทางด้านอาชญากรรม และยาเสพติดรุนแรง การปราบปรามผู้ทรงอิทธิพล หรือมาเฟียก็กระทำจริงจัง ทำให้เป็นที่หว่นเกรง ไม่มีใครกล้าทำทลายอำนาจรัฐทำให้ประเทศมีความสงบสุข แม้จะขาดแคลนและล่าช้าในเรื่องของวัตถุ แต่ชีวิตก็เปี่ยมไปด้วยคุณภาพ ประชาชนมุ่งหน้ามุ่งตาประกอบสัมมาชีพ

สรุปได้ว่าด้านสังคม เวียดนามได้เปรียบไทยทั้งในด้านการบริหารงานของรัฐบาล และประชาชนที่มีคุณภาพ มุ่งทำงานและสู้ไม่ถอยงานหนัก เนื่องด้วยได้ผ่านความยากลำบากจากสงครามมากมาย อัตราความเร็วในการพัฒนาของไทยจะช้าลง ในขณะที่อัตราของเวียดนามจะเร็วขึ้นเรื่อย ๆ

สรุปด้านสังคม เวียดนามดูจะมีภาษีดีกว่าไทยเล็กน้อย แม้เวียดนามอาจจะอ่อนด้อยกว่าไทยด้านความหรูหราฟุ่มเฟือย สถานบันเทิง และแหล่งอบายมุข แต่ชาวเวียดนามมีชีวิตที่มีคุณภาพ สังคมสงบสุข ต่อไปเมื่อเศรษฐกิจเติบโตได้อย่างต่อเนื่อง ความหรูหราฟุ่มเฟือยก็คงจะตามมาเอง สำหรับไทยหากจะพัฒนาให้สังคมสงบสุข ปลอดภัย อาชญากรรม ยาเสพติด และความรุนแรง คงจะไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย

4. ด้านการลงทุน

สำหรับการลงทุนใหม่ๆ เวียดนามจะได้เปรียบไทย เพราะด้านแรงงานมีมาก ง่าย และค่าจ้างต่ำกว่าไทย มีการแข่งขันชักจูงนักลงทุนของแต่ละจังหวัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเสนอสิทธิประโยชน์พิเศษ ที่พิจารณาให้เป็นแต่ละกรณี เช่นการลงทุนขนาดใหญ่ หรือการลงทุนแขนงที่รัฐบาลให้การส่งเสริมเป็นพิเศษ เช่น อุตสาหกรรมไฮเทค ด้านการศึกษา ด้านสาธารณสุข อัตราภาษีพิเศษ อาจอยู่ที่ 10 เปอร์เซ็นต์ ระยะเวลา 50 ปี และยกเว้นภาษีให้ 10 ปีเป็นต้น ทำให้สามารถดึงดูดนักลงทุนรายใหญ่ๆ ได้ดีกว่าไทย สำหรับไทยก็ได้โอนสิทธิ์จากการลงทุนที่ต่อเนื่อง รวมถึงที่ไทยโดดเด่นจริง ๆ เช่น ด้านยานยนต์ และไทยเป็นประเทศที่สะดวกสบาย นักลงทุนชื่นชอบ นอกจากนี้เวียดนามยังอนุญาตให้ต่างชาติลงทุนด้านอสังหาริมทรัพย์ได้อีกด้วย ทำให้มีเม็ดเงินเข้าประเทศมาก

- 1) ด้านแรงงานมีฝีมือ แม้ปัจจุบันจะด้อยกว่าไทย แต่แรงงานเวียดนามจะมีความสามารถเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในอนาคตน่าจะใกล้เคียงไทย เพราะชาวเวียดนามมีคุณสมบัติ เป็นคนขยันขันแข็ง รักการเรียน และเรียนรู้ได้เร็วและในบางแขนงในอนาคตอาจเด่นกว่าไทย เช่นด้านเทคโนโลยี เพราะรัฐบาลมุ่งให้การส่งเสริมเป็นพิเศษ และการที่ Intel เข้าไปลงทุนขนาดใหญ่ (หนึ่งพันล้านเหรียญ) ในเวียดนามพร้อมแผนพัฒนาบุคลากร และการประกาศให้ความช่วยเหลือจาก Mr. Bill Gates (Microsoft) ที่จะให้ต่อรัฐบาลเวียดนาม
- 2) ผลจากการลดค่าเงิน 2 ครั้ง เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2009 และ 11 กุมภาพันธ์ 2010 รวมร้อยละ 8.8 ในขณะที่เงินบาทแข็งค่าขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้การส่งออกของเวียดนามได้เปรียบไทยเป็นอย่างมาก เป็นปัจจัยเด่นที่ช่วยดึงดูดนักลงทุนต่างชาติ

สรุปด้านการลงทุน ต่างมีจุดเด่นที่แตกต่าง

5. ด้านการท่องเที่ยว

คงยากที่จะตามทันไทย เพราะ

- = ไทยมีจุดขายที่โดดเด่นกว่ามาก เช่น แหล่งท่องเที่ยว แหล่งช้อปปิ้งมากมาย อาหารที่หลากหลาย ตลอดจนโรงแรมและราคาท่องเที่ยวที่ถูกลง
- = -การให้บริการมีคุณภาพดีกว่ามาก ทั้งประสิทธิภาพ และความสะดวกสบาย เพราะชาวเวียดนามยังขาด Service Mind

- นักท่องเที่ยวของเวียดนามส่วนใหญ่จะเป็นประเภทมาครั้งเดียว ในขณะที่ของไทย จะเป็นนักท่องเที่ยวที่มาซ้ำ หรือมาเป็นประจำ

- **เวียดนามจะดีกว่าไทยในเรื่องของความปลอดภัย และเพราะเป็นประเทศเปิดใหม่**

6. ด้านเกษตรกรรม

นอกจากข้าว และ ยางพารา **ที่ไทยครองอันดับหนึ่ง** (แต่เวียดนามก็อยู่อันดับที่ 2 และ 4 ของโลก) ซึ่งไทยโดดเด่นกว่าแล้ว เวียดนาม ก็มีความสามารถในสินค้าเกษตรตัวอื่นเด่นกว่าไทย เช่นเป็นผู้ส่งออกกาแฟ เป็นอันดับสองของโลกรองจากบราซิล เม็ดมะม่วงหิมพานต์อันดับสองรองจากอินเดีย เม็ดพริกไทยอันดับ 1 ของโลก สัตว์น้ำแช่แข็ง อันดับที่ 6 และใบชาอยู่อันดับที่ 7 ของโลก เป็นต้น

เวียดนามมีระบบชลประทานที่ดีกว่าไทย**มาก** โดยเฉพาะบริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขง ผลผลิตข้าวต่อไร่สูงกว่าไทยมาก (เวียดนามทำนาปีละ 2-3 ครั้ง)

เวียดนามผลิตข้าวได้ปีละ 25 ล้านตัน ในขณะที่ไทยผลิตได้ปีละ 20 ล้านตันเท่านั้น แต่ส่งออกน้อยกว่าไทย (เวียดนามบริโภคในประเทศมากกว่า)

ด้านเกษตรกรรม ไทยดูจะเด่นกว่า เพราะมีพื้นที่ราบเพื่อเพาะปลูกมากกว่า (เวียดนามมีเนื้อที่เพียง 2/3 ของไทย และเป็นที่ราบสูงจำนวนมาก เหมาะแก่การปลูกกาแฟ และพริกไทย)

สรุปว่าในอีก 10-15 ปีข้างหน้า เวียดนามจะพัฒนาเข้าใกล้ไทยมากๆ มีทั้งที่**เด่นกว่า** และที่**ด้อยกว่า** แต่ประเทศมีเสถียรภาพมากกว่า ด้วยนโยบายที่เป็นมิตรกับทุกประเทศ ไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด จึงไม่มีภัยเรื่องของการก่อการร้าย หรือการแบ่งแยกดินแดน

ในความเห็นส่วนตัวคิดว่า น่าจะเป็นระยะเวลาประมาณ ไม่เกิน 15 ปี ที่เวียดนามน่าจะมี ความเจริญใกล้เคียงไทยมาก และจะเด่นกว่าไทยในหลาย ๆ จุด แต่ปัจจัยที่สำคัญที่สุดตัวหนึ่ง ซึ่งจะทำให้จำนวนปีดังกล่าวข้างต้นสั้นลงหรือยาวขึ้น ก็คือปัจจัยทางด้านการเมืองว่าไทยจะจัดการเรื่องความ**สามัคคี**สมานฉันท์ การคอร์รัปชันและการบริหารประเทศได้ดีเพียงไร

ไทยจะต้องทำอย่างไร เพื่อดำรงสถานะให้อยู่ห่างจากการตามทันของเวียดนาม

- 1) การเมืองไทยต้องนิ่ง มีเสถียรภาพ การข้อราชรัฐบงหลวงหรือคอร์ปชั่นต้องควบคุมให้ได้ ต้องเอาจริง และโทษต้องรุนแรง **นักการเมืองต้องมีจิตสำนึกที่ดี มีความรักชาติ** ไม่ซื่อเสียม ประชาชนต้องมีการศึกษา เลือกผู้แทนที่ดีเข้าไปบริหารประเทศ ประเทศไทยดูจะโชคร้ายตรงที่ เมื่อได้คนเก่ง ก็มักจะไม่ดี ได้คนดีซื่อสัตย์ แต่ก็มักจะไม่เก่ง ไม่กล้าตัดสินใจ
- 2) การศึกษา **ต้องมุ่งส่งเสริมการสอนภาษาที่สอง** สอนคอมพิวเตอร์ สอนการทำธุรกิจ **เพิ่มเติมความรู้เกี่ยวกับเพื่อนบ้าน เพื่อให้สามารถไปทำธุรกิจนอกประเทศได้**
นอกจากนั้น ต้องมุ่งเน้น**ด้าน**ศีลธรรม คุณธรรม และ จริยธรรม ความรู้สี่กละอายต่อบาป ความรักชาติ ควบคู่ไปกับทางด้านวิชาการ
ถ้าเรามีความรักชาติ เราก็จะไม่ทำร้ายประเทศ ไม่รับจ้างใครมาทำความเสื่อมเสียให้กับชาติ และจะคอยเป็นหูเป็นตา สอดส่องดูแลความผิดปกติต่าง ๆ เพื่อปกป้องประเทศ

หากเป็นนักการเมืองก็จะไม่โงกโงนงบประมาณ เห็นประโยชน์ของชาติมาก่อน

- 3) การลงทุนจากต่างประเทศ ไทยต้องปรับเปลี่ยนนโยบายสิทธิประโยชน์ ให้มีความโดดเด่นกว่า หรือเท่าเทียมกับเวียดนาม โดยเฉพาะโครงการไฮเทค หรือโครงการขนาดใหญ่ ต้องชักจูงให้ได้ เพราะเรามีจุดเด่นและได้เปรียบกว่าเวียดนามในหลาย ๆ ด้าน เช่น ด้านสาธารณูปโภคที่สมบูรณ์กว่า คุณภาพแรงงานมีฝีมือมีมากกว่า การครอบครองที่ดิน**แบบไม่มีกำหนดเวลา** (เวียดนามเช่า 50 ปี) **ความเป็นอยู่ที่อิสระ และสะดวกสบาย** นักลงทุนชอบมาอยู่ที่เมืองไทยมากกว่า
 - กิจการรัฐวิสาหกิจ ก็ให้ภาคเอกชนเข้ามาร่วมลงทุนได้ด้วย เช่นการรถไฟ eway ของเวียดนาม ก็ให้เพิ่มตัวของเอกชนต่อท้าย มีบริการให้ประชาชนเลือกบริการที่ดีกว่า โดยพร้อมที่จะจ่ายมากกว่า เป็นต้น
- 4) พัฒนาแรงงานให้มีฝีมือสูงขึ้น เพื่อรองรับอุตสาหกรรมที่ต้องการแรงงานฝีมือ เช่น อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ (เพื่อให้โดดเด่นกว่าเวียดนาม) ให้มีความรู้เรื่องคอมพิวเตอร์ และภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสาร
- 5) ด้านสังคม ต้องยอมรับว่า เราเจริญแต่ทางด้านวัตถุ แต่ด้านคุณภาพชีวิต เรายังแตกต่างจากเวียดนามอยู่มาก

ในเวียดนาม ประชาชนห้ามมีหรือพกปืน การลงโทษรุนแรง การค้ายาเสพติด การข่มขืน และคดีฆาตกรรม ส่วนใหญ่ลงโทษประหารชีวิต ด้วยการยิงเป้า

เวียดนามมีแหล่งอบายมุขน้อยมาก แม้แต่การขอเปิดคาราโอเกะ ก็ยังทำได้ยาก หากมีใบอนุญาตแต่ถ้าไม่ทำตามระเบียบ ก็จะถูกสั่งปิดและยึดใบอนุญาตทันที

สำหรับไทย เราต้องสร้างสังคมให้น่าอยู่ขึ้น ปลอดภัยขึ้น

- ด้วยการบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด และปรับแก้กฎหมายให้เพิ่มโทษมากขึ้น การลดหย่อนโทษให้มีน้อยลง โดยเฉพาะการทำผิดครั้งที่สอง สาม น่าจะต้องจองจำอย่างถาวร (ไม่ปล่อยให้ออกมาทำความเดือดร้อนให้กับสุจริตชนอีก) เพราะถือว่าไม่พร้อมจะปรับตัวเป็นพลเมืองดีแล้ว
- ควรมีการวางแผน กำหนดระยะเวลายกเลิกการพกปืน และปัจจุบันการใช้ปืนก่ออาชญากรรม ต้องกำหนดโทษรุนแรงมาก ๆ

คดียาเสพติด โดยเฉพาะอย่างยิ่งยาบ้า เกินกว่า 5,000 หรือ 10,000 เม็ด ก็น่าจะต้องพิจารณาใช้โทษหนักถึงขั้นอย่างน้อยจำคุกตลอดชีวิต หรือประหารชีวิต แล้ว เพราะได้สร้างความเดือดร้อนและผลกระทบต่อครอบครัวจำนวนมากอย่างมหาศาล มีคนบอกว่า กฎหมายไทยให้โอกาส และมุ่งคุ้มครองคนเลว ทำผิดอย่างชัดแจ้ง ก็ยังได้รับการประกันตัว (แล้วก็หนีประกันอีกเช่นเคย) แต่คนดีต้องหาทางป้องกันตนเอง แต่ของเวียดนามมุ่งปราบคนเลวตั้งแต่เริ่ม ยกตัวอย่างเช่น การบุกจับมาเฟียเมื่อหลายปีก่อน ตำรวจปิดเกือบทุกเส้นทางในโฮจิมินห์ เพื่อจับกุมหัวหน้ามาเฟีย (คดี นำ กาม) เมื่อจับได้ก็ไม่ให้ประกันตัว จนในที่สุดก็ตัดสินประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า เป็นการส่งสัญญาณให้กับสังคมถึงโทษที่เด็ดขาด มาเฟียใหม่ก็ไม่กล้าเกิด บ้านเมืองจึงสงบสุข ชีวิตพลเมืองมีคุณภาพ (แม้จะขาดแคลนทางด้านความหรูหราไปบ้าง)

ด้านสื่อทีวี เราต้องควบคุมด้านความรุนแรงอย่างเข้มงวด ช่วงไพร์ไทม์ ไม่ควรปล่อยให้มีความรุนแรง การตบตี การล่อลวง ข่มขืน เลิฟซีน การใช้อาวุธก่ออาชญากรรม การพูดจาเยาะเย้ย ทำทนาย ถากถาง ส่อเสียด การพูดจาที่ขาดสัมมาคารวะ ล้วนแต่ทำให้สังคมค่อย ๆ เสื่อมทรามลง

ถ้าเราเปรียบเทียบกับเวียดนาม เขาจะไม่อนุญาตให้มีละครที่มีความรุนแรง แม้แต่การโฆษณาที่มีการต่อสู้ชกต่อย ก็ห้ามออกอากาศ สังคมจึงปราศจากความรุนแรง

- วรรณคดีเน้นประชาชนให้เคร่งครัดศีล 5 (อย่างเช่น สปป.ลาว) มุ่งเน้นการไม่เริ่มดื่มสุรา ซึ่งเป็นสาเหตุหลักของอุบัติเหตุ ความรุนแรงในครอบครัว (การทุบตี) ปัญหาสุขภาพ (โรคต่างๆ) และเศรษฐกิจในครอบครัว (เงินไม่พอใช้)

6.) ด้านคมนาคม เวียดนามเกิดอุบัติเหตุบ่อยกว่ามาก ทั้งที่ประชาชนขาดความเข้าใจ และไม่เคารพกฎจราจร

สำหรับไทย อุบัติเหตุจะเป็นสาเหตุการตายอันดับต้น ๆ ของคนไทย ทั้งการตายและทุพพลภาพ คิดดูว่าในแต่ละปี เราสูญเสียทางเศรษฐกิจ และการดำรงชีวิตของครอบครัวต่างๆ อย่างกว้างขวาง และกระทบกระเทือนเนื่องจากสมาชิกในครอบครัวเสียชีวิตหรือพิการ มากเพียงใด

เราอาจลองศึกษาเวียดนามว่า ทำอย่างไร อุบัติเหตุในเวียดนามจึงเกิดไม่มาก ทั้งที่ผู้ใช้ถนนขาดความเข้าใจ และไม่ค่อยเคารพกฎจราจร เป็นสิ่งที่เราสามารถเรียนรู้ และนำมาปฏิบัติได้จริง

เวียดนามบังคับใช้กฎหมายความเร็วอย่างเข้มงวด เช่น รถเก๋งไม่เกิน 7 คน ความเร็วห้ามเกิน 80 ก.ม.ต่อชั่วโมง รถโดยสาร 55 ก.ม.ต่อชั่วโมง การวิ่งผ่านชุมชนหนาแน่น รถทุกชนิดห้ามเกิน 30 ก.ม.ต่อชั่วโมง เนื่องจากเป็นนโยบายระดับชาติ ตำรวจจราจรจะไม่รับสินบน (แปลกแต่จริง) โทษจะรุนแรง ตั้งแต่ปรับสูง ยึดรถ และตัดคะแนนใบขับขี่ การยึดรถดูจะมีประสิทธิภาพมากที่สุด

เมื่อโทษหนักและเจ้าหน้าที่ไม่รับสินบน ทุกคนก็เลยปฏิบัติตามกฎอย่างเคร่งครัดอย่างไม่น่าเชื่อ ผู้เขียนเจอมาหลายครั้งว่า คนขับไม่กล้าทำผิด แม้จะเสนอออกค่าปรับให้ก็ตาม เพราะเขากลัวการหักคะแนนและการยึดรถ เพราะจะกระทบกระเทือนการทำมาหากิน

บ้านเราถ้าท่านได้ขับรถออกต่างจังหวัด(มอเตอร์เวย์ ห้ามเกิน120ก.ม/ช.ม.) หรือแม้แต่อยู่บนทางด่วน ห้ามเกิน 110 ก.ม./ช.ม.

รถส่วนใหญ่ก็ขับเกินกันมาก ๆ โดยไม่มีความผิด จนก่อให้เกิดอุบัติเหตุที่ค่อนข้างรุนแรงอยู่เป็นประจำ

ทำไม เราจึงยอมให้ขับเร็วกว่าอเมริกา หรืออังกฤษ ทั้งที่สภาพรถยนต์ และถนนเราก็แย่กว่าเขา ควรถึงเวลาเอาจริงเอาจังให้มากขึ้น

อีกกรณีหนึ่งที่เห็นการปฏิบัติตามกฎหมาย อย่างไม่น่าเชื่อก็คือ การสวมหมวกกันน็อค แทบจะเรียกว่า ร้อยละร้อยเลยก็ว่าได้ เพราะโทษปรับรุนแรง และเอาจริง เช่น ไม่สวมหมวกกันน็อคปรับ 300,000 ต้อง (500 บาท) ในขณะที่หมวกกันน็อคสามารถซื้อได้ในราคาเพียง 200,000 ต้อง เท่านั้น

เราบังคับใช้กฎหมายมาก่อน แต่ก็มีผู้ฝ่าฝืนมากมาย เพราะโทษเบา จ่ายเจ้าหน้าที่ 50-100 บาท ก็จบ ได้ การบังคับจึงไม่เกิดผล

คิดว่า ถ้าเราสามารถสร้างให้สังคมปลอดภัย ลดแหล่งอบายมุข ปลอดภัย (ห้ามพกปืน) ไร้ ยาเสพติด ไม่ดื่มสุรา หรือดื่มแต่น้อยอุบัติเหตุก็จะลดลง การทุจริตทำร้ายในครอบครัวก็ลดลง ความสุข คุณภาพชีวิตของเราจะดีขึ้น

เวียดนามทำอะไร เวียดนามจำกัดและเข้มงวดการเปิดสถานบันเทิง จำนวนดิสโก้เทคแทบจะนับนิ้ว ได้ แม้แต่การขอเปิดคาราโอเกะ ก็ทำได้ยาก เมื่อไม่มีแหล่งอบายมุข คนก็กลับบ้าน คุณภาพชีวิตของ ครอบครัวและสังคมก็ดีขึ้น

แต่ทั้งหมดนี้ก็ เป็นเพียงความคิดเห็นของคนไทยคนหนึ่งเท่านั้น ที่ได้สัมผัสประเทศเวียดนาม มาตั้งแต่ เริ่มเปิดประเทศ จนพัฒนามาถึงปัจจุบัน แต่ละท่านอาจมีความเห็นที่แตกต่างกันออกไป

วิทยา ศุภนากุล
18 มีนาคม 2553